Ανάγκες υπηρεσιακές, μας ανέβασαν στις νοτιοδυτικές πλαγιές της Πάρνηθας. Σε εκείνον τον ημιορεινό δρόμο που ξεκινά από τη Χασιά, αφήνει δεξιά του την μονή Κλειστώ ν, ανεβαίνει ψηλότερα, αφήνοντας αριστερά τη διασταύρωση για το φρούριο της Φυλής για να πέσει στις Βοιωτικές πεδιάδες και στα Δερβενοχώ ρια.

Τριάντα χρόνια νωρίτερα, λιγότερο από το μισό τμήμα του δρόμου είχε ασφαλτοστρωθεί και το πλήθος των αυτοκινήτων που το διέσχιζε ήταν πολύ μικρότερο.

Στο σήμερα. Χειμώνας, ουρανός ενίοτε νεφοσκεπής, φως αντίστοιχο, με τον ήλιο όταν φανερώνεται να γλυκαίνει το ψύχος και να φέρνει μια καλύτερη διάθεση.

Όταν η δουλειά ολοκληρώθηκε και πήραμε το δρόμο του γυρισμού, εκεί στα νοτιοδυτικά μπαλκόνια του βουνού, σε ένα απόγευμα με καλή διαύγεια, ανάμεσα από τις πλαγιές, ξεπρόβαλε από κάτω το Θριάσιο πεδίο.

Ξεχώριζε το μεγάλο άνοιγμα της ιδιοκτησίας της ΓΑΙΑΟΣΕ, ο ακόμα μεγαλύτερος χώρος του στρατιωτικού αεροδρομίου της 112 Π.Μ., η ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη, μπροστά από τις εγκαταστάσεις της Petrola. Διακριτή επίσης, όλη βορειοδυτική πλευρά της Σαλαμίνας και στο βάθος στα 50 χιλιόμετρα απόσταση σε ευθεία γραμμή, το ανάγλυφο της δυτικής Πελοποννήσου.

Θριάσιο πεδίο. Εδώ κάποτε, όχι και ...πολύ παλιά, στον έκτο π.χ. αιώνα, επί Πεισίστρατου τυράννου των Αθηνών άρχισαν να μεγαλώνουν τη φήμη τους τα Ελευσίνια Μυστήρια, για να φθάσουν στο αποκορύφωμά τους μερικές δεκαετίες αργότερα, στον χρυσό αιώνα.

Η μύηση, επιδίωκε την συμφιλίωση με το τέλος. Με τον θάνατο. Απότοκο της συνειδητοποίησης ότι αργά ή γρήγορα η ζωή έχει ένα τέλος, μα και στην προσδοκία μιας

μεταθανάτιας συνέχειας. Βαθιά ανθρώπινο σε μια σκληρή αλλά ταυτόχρονα, αποκαλυπτική εποχή.

Τα Ε.Μ., ήταν η ιερότερη και πλέον σεβάσμια γιορτή των κλασσικών χρόνων, και κατά πως μας τα μαρτυρούν οι ιστορικοί,

τα τελευταία κτυπήματα, τα κατάφεραν ο Θεοδόσιος ο Α' το 392 και τέσσερα χρόνια αργότερα ο Βησιγότθος Αλάριχος, συνοδεία Χριστιανών ιερέων και μοναχών, όπου σε μια παραλλαγή του «αγαπάτε αλλήλους», ισοπέδωσαν το ιερό, θανατώνοντας το σύνολο του ιερατείου.

Φθάσαμε αισίως στον εικοστό αιώνα, η βιομηχανοποίηση παραβίασε με ορμή τις ισορροπίες στον τόπο. Ήρθε έτσι ο Νίκος Γκάτσος το '76, να δώσει με τον «εφιάλτη της Περσεφόνης» την ποιητική διάσταση στην νέα πραγματικότητα.

Μαρτυρία, αριστουργηματική, επ' αυτού, ασφαλώς το ντοκυμαντέρ, «Αγέλαστος πέτρα» του Φίλιππου Κουτσαυτή, ο οποίος συμπληρώνει με το εξής σχόλιο:

«Στα χρόνια της αρχαιότητας, χιλιάδες άνθρωποι επισκέφτηκαν την Ελευσίνα επιζητώντας την ευτυχία που τους προσέφερε η συμμετοχή στα Ελευσίνια Μυστήρια. Σε αυτά οι μύστες μάθαιναν πως μπορούσαν να ξεπεράσουν το φόβο τους για το θάνατο. Σήμερα, η ανθρωπότητα δίχως να γνωρίζει τίποτα περισσότερο για τον θάνατο, αναζητά την ευτυχία αλλού. Όσο για αυτό τον τόπο όσοι περνούν από εδώ, αποστρέφουν το βλέμμα τους.»

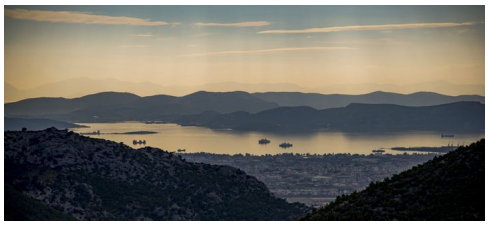
Αισίως βρισκόμαστε πιά, στα μισά της δεύτερης δεκαετίας του 21ου αιώνα, όπου διαβάζουμε σε οικονομικά φύλλα πως:

«Στρατηγικό σχέδιο με τρία διαδοχικά «χτυπήματα» στο Θριάσιο καταστρώνει το Πεκίνο, «επιστρατεύοντας» για αυτό το σκοπό και τους δύο ανταγωνιστικούς κινεζικούς μεταφορικούς «πυλώνες», Cosco και Sinotrans. Στόχος του, η απόλυτη «κατάκτηση» του δεύτερου μεγαλύτερου ανοιχτού χερσαίου χώρου στην Αττική μετά το αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, ώστε, σε συνδυασμό με τον ΟΛΠ, να αναδείξει την Ελλάδα στον βασικό βραχίονα-πύλη για τους «νέους δρόμους του μεταξιού» προς την ευρωπαϊκή αγορά, με αποθηκευτικούς χώρους, κέντρα διανομής, αλλά και ζώνες ελαφράς μεταποίησης (τελική συναρμολόγηση) και χονδρεμπορίου.»

Μάλιστα.

Όλα τούτα ήρθαν σε μια ευθεία καθώς αντίκριζα λίγο πιο κάτω από το φρούριο της Φυλής, τον τόπο. Εκεί, επίσης στην ίδια ευθεία το, κατά τας επενδυτικάς γραφάς, «δεύτερο μεγαλύτερο ανοιχτό χερσαίο χώρο στην Αττική» , αλλά και το αεροδρόμιο όπου τον Μάιο του '45 επέστρεψε με βρετανικό αεροπλάνο ο Νίκος Ζαχαριάδης, έπειτα από τέσσερα χρόνια στην Ακροναυπλιά και άλλο τόσα εκεί που γονάτισε η ανθρωπότητα. Και εν μια νυκτί, ο Άρης, από Πολέμαρχος έγινε δηλωσίας, από πρώτος του αγώνα έγινε μιζέριας.

Ήταν όλα εκεί σε μια ευθεία, σαν μάθημα Ιστορίας, καθώς ο μυχός του κόλπου ήταν ατάραχος, σε μια λιπώδη μπουνάτσα.

Στο βάθος, (στη φωτό του Γ. Σπ. Κούτου), αχνοφαίνεται η Πελοποννησιακή γή, μπροστά της η Σαλαμίνα και αμέσως μετά την ακίνητη θάλασσα **η Ελευσίνα.**